

Arrest

nr. 167 113 van 3 mei 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 22 januari 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 december 2015 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 januari 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 april 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 oktober 2010 diende de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 11 december 2010 werd betrokkene door de politie van Antwerpen aangetroffen in illegaal verblijf. Zij mocht beschikken.

Op 10 januari 2011 nam de verwerende partij de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard.

Op 8 augustus 2015 werd de verzoekende partij door de politie van Antwerpen opnieuw aangetroffen in illegaal verblijf. Op diezelfde dag werd aan de verzoekende partij de ongegrondheidsbeslissing van 10 januari 2011 ter kennis gebracht. Er werd haar op diezelfde dag eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) betekend.

Op 22 december 2015 werd de verzoekende partij nogmaals aangetroffen in illegaal verblijf, ditmaal door de politie van Brugge.

Op 23 december 2015 nam de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) ten aanzien van de verzoekende partij.

Eveneens op 23 december 2015 nam de verwerende partij een inreisverbod van 2 jaar (bijlage 13sexies) ten aanzien van de verzoekende partij. Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

*“Aan de heer, die verklaart te heten:
(...)*

Wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

Voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen ⁽²⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 23/12/2015 gaat gepaard met dit inreisverbod./ Aan de betrokkene werd een beslissing tot verwijdering betekend op ⁽²⁾

Reden van de beslissing:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft een bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 08/05/2015. Deze vorige beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd/en.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Het is daarom dat een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gespaard met inreisverbod van twee jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

Voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of

Een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd. Deze beslissing aan betrokkene betekend. Bovendien, heeft het indienen van een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 niet automatisch recht op een verblijf.”

2. Ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid ratione temporis op.

De verwerende partij laat gelden dat de verzoekende partij reeds werd vastgehouden op het ogenblik van de kennisgeving zodoende dat in casu een beroepstermijn van 15 dagen gold i.p.v. 30 dagen.

Artikel 39/57, § 1, van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De in artikel 39/2 bedoelde beroepen worden ingediend bij verzoekschrift binnen dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze zijn gericht.

Het verzoekschrift wordt ingediend binnen vijftien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht:

1° indien het beroep is ingediend door een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of die ter beschikking is gesteld van de regering;

(...)”

Uit deze bewoordingen blijkt dat de beroepstermijn in principe dertig dagen bedraagt. Bij wijze van uitzondering bedraagt de beroepstermijn vijftien dagen indien het beroep wordt ingediend door een vreemdeling die op het ogenblik van de kennisgeving het voorwerp uitmaakt van een welbepaalde vrijheidsberovende maatregel, met name *“een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 of 74/9 of die ter beschikking is gesteld van de regering”*. Deze uitzondering slaat dus enkel op vreemdelingen die op het ogenblik van de kennisgeving reeds worden vastgehouden op basis van een andere beslissing en mag de uitzondering van de verkorte beroepstermijn niet worden uitgebreid tot de vreemdeling die bij de kennisgeving van een beslissing nog niet is vastgehouden doch pas van zijn vrijheid wordt beroofd bij de kennisgeving van die beslissing zelf (cf. RvS 17 maart 2015, nr. 230.528).

Uit de kennisgeving van de bestreden beslissing blijkt dat deze is geschied door de lokale politie van Brugge en dat de verzoekende partij op het ogenblik van de kennisgeving nog niet was overgebracht naar een gesloten centrum, wat de bedoeling was luidens het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding van diezelfde dag.

Te dezen toont de verwerende partij niet aan dat de verzoeker zich op het ogenblik van de betekening van de bestreden beslissing bevond in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 of 74/9 van de Vreemdelingenwet of dat hij op dat ogenblik ter beschikking was gesteld van de regering op basis van een andere beslissing.

Bijgevolg is de verkorte termijn van vijftien dagen waarin artikel 39/57, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet voorziet in casu niet van toepassing.

Uit de kennisgeving van de bestreden beslissing blijkt dat deze is geschied door de lokale politie van Brugge en dat de verzoekende partij op het ogenblik van de kennisgeving nog niet was overgebracht naar een gesloten centrum, wat de bedoeling was luidens het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding van diezelfde dag.

De exceptie ratione temporis wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 62, 74/11 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij voert onder meer aan dat haar een inreisverbod voor 3 jaar wordt opgelegd terwijl uit de motivering blijkt dat de duur van het inreisverbod twee jaar bedraagt. Ze is van oordeel dat de verwerende partij niet op een afdoende manier motiveert waarom haar een inreisverbod van 3 jaar wordt opgelegd terwijl ze verder stelt dat een inreisverbod van twee jaar proportioneel is. Verder vervolgt ze dat de termijn enkel gemotiveerd wordt door te stellen dat ze geen gevolg heeft gegeven aan een vroeger bevel. Ze meent dat dergelijke motivering geenszins pertinent is en niet rechtvaardigt waarom een inreisverbod met termijn van 3 jaar, respectievelijk twee jaar noodzakelijk is en niet hetzelfde resultaat bereikt kan worden door een minder lange termijn.

Vooreerst blijkt inderdaad dat de motivering van de bestreden beslissing zoals de verzoekende partij laat uitschijnen tegenstrijdig is. Zo vermeldt de bestreden beslissing *“in voorkomend geval (...) wordt een inreisverbod voor drie jaar opgelegd”*, terwijl verder in dezelfde bestreden beslissing wordt vermeld *“om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar”*. Het is geheel niet duidelijk of er nu een inreisverbod van twee jaar dan wel drie jaar wordt opgelegd aan de verzoekende partij.

Dergelijke motivering is niet afdoende.

Een schending van de motiveringsplicht kan worden aangenomen.

Verder voert de verzoekende partij de schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet aan doordat de duur van het inreisverbod bepaald wordt zonder rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan haar dossier.

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet volgt dat de minister of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen *“indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”*. Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*.

In de bestreden beslissing staat met verwijzing naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet met betrekking tot het inreisverbod vermeld dat de termijn van het inreisverbod twee/drie jaar is omdat *“voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd”*. Er wordt verder gemotiveerd: *“betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf op grond van artikel 9bis ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd. Deze beslissing is aan betrokkene betekend. Bovendien geeft het indienen van een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet niet automatisch recht op een verblijf. Betrokkene heeft niet getwijfeld om in België illegaal te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van immigratiecontrole is een inreisverbod van twee jaar proportioneel.”*

Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. In de bestreden beslissing wordt zoals reeds aangegeven enerzijds gesproken van een termijn van drie jaar en dan weer van een termijn van twee jaar. Het is dus geheel niet duidelijk voor welke termijn nu uiteindelijk een inreisverbod wordt opgelegd aan de verzoekende partij en of dit een maximumtermijn is welke wordt opgelegd.

Het letterlijk vermelden dat een inreisverbod wordt opgelegd omdat *“voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd”* vormt geen motivering wat de duur van het inreisverbod betreft, noch een verwijzing naar *“specifieke omstandigheden van het geval”*. Hierbij herhaalt de verwerende partij letterlijk de voorwaarden voor het opleggen van een inreisverbod, immers vormt dit overeenkomstig artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet enkel de reden waarom een inreisverbod wordt opgelegd. De vaststelling dat de verzoekende partij na dat ene bevel om het grondgebied te verlaten geen stappen heeft ondernomen om het grondgebied te verlaten, houdt niets anders in dan de vaststelling dat de verzoekende partij niet heeft voldaan aan de terugkeerverplichting en kan dan ook niet worden voorgesteld als een afzonderlijke motivering.

De loutere vaststelling dat de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet had ingediend, dat deze werd geweigerd en haar aldus geen recht geeft op verblijf, betreft slechts een administratieve vaststelling doch houdt geen verband met een in artikel 74/11, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet bedoelde specifieke omstandigheid van het geval.

In de aangegeven mate is artikel 74/11 van de vreemdelingenwet geschonden.

Het enig middel is gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 december 2015 tot afgifte van een inreisverbod, wordt vernietigd.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie mei tweeduizend zestien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU